

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Y. K.**, zast. opatrovníkem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, čj. CPR-23487-2/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 7. 2018, čj. 54 A 5/2018-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2017 bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Žalobkyně totiž vykonávala pracovní činnost

bez povolení k zaměstnání, a to minimálně ode dne 9. 12. 2016, kdy počala vykonávat sklizeň žampionů ve výrobní hale společnosti České houby, a. s., do dne 2. 1. 2017. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou, kterou krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Uvedla, že v projednávané věci je spornou otázkou její údajné „nelegální“ zaměstnání, kvůli němuž jí bylo uděleno správní vyhoštění. Stěžovatelka tvrdí, že nebyla povinna mít povolení k zaměstnání v ČR, neboť na ni dopadal § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Stěžovatelka předložila důkazy, že byla zaměstnána v Polsku, kde za tímto účelem získala dlouhodobé vízum. Do ČR byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, který reagoval na poptávku českých společností po pomoci se sběrem hub; tento postup všechny zúčastněné subjekty považovaly za zákonný. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že ve skutečnosti se jednalo o zastřené agenturní zaměstnávání. Krajský soud nesprávně označil předložené důkazy za účelové; úmysl stěžovatelky obcházet zákon nebyl prokázán. V možnostech a schopnostech stěžovatelky nebylo, aby rozpoznala protiprávnost svého zaměstnání. Zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti však musí být dáno, aby jí mohla být udělena sankce v podobě správního vyhoštění a zákazu pobytu v Schengenském prostoru. Stěžovatelka navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Důvody kasační stížnosti se musí odvíjet od tvrzeného pochybení krajského soudu, což není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek (jakkoliv spojeným s obecným tvrzením, že posouzení soudu je nesprávné). Kasační stížnost stěžovatelky spočívá z převážné části v pouhém zopakování žalobních bodů a výtek proti postupu žalovaného, kterými se již podrobně zabýval krajský soud. Ten v napadeném rozsudku detailně shrnul obsah správního spisu a pečlivě posoudil každý jednotlivý argument stěžovatelky; přitom odkázal na přílehlavou judikaturu NSS. NSS se s jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[6] Pouze pro úplnost lze zopakovat, že skutkový stav byl v projednávané věci spolehlivě zjištěn a popsán v rozhodnutích žalovaného i krajského soudu; jejich závěry mají oporu ve správním spise. Posuzována byla otázka, zda lze stěžovatelku považovat

pokračování

za zaměstnankyni vyslanou v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Skutkově a právně obdobnými případy se již NSS zabýval např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS, a ze dne 15. 11. 2018, čj. 9 Azs 289/2018-29, jejichž závěry lze aplikovat rovněž na nyní posuzovanou věc. Plyne z nich, že výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly; to však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.

[7] Stěžovatelka přijela do ČR ve stejný den, kdy měla podepsat smlouvu s polským zaměstnavatelem (tj. 7. 12. 2016), a o dva dny později zahájila sběr hub pro společnost České houby, a. s. Pro svého zaměstnavatele FB Invest Group s. c. v Polsku žádnou práci fakticky nevykonávala; pracovat začala teprve na území ČR. Předložené listinné důkazy mají toliko vzbudit dojem, že stěžovatelka byla do ČR zákonem způsobem vyslána svým zaměstnavatelem, a to pouze dočasně za účelem provedení konkrétní zakázky. Ze skutkových zjištění je však zcela zjevné, že stěžovatelka nevykonává svou hlavní činnost v Polsku, tedy v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Nemohlo se tedy jednat o poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ale o zajištění pracovní síly v ČR (tj. agenturní zprostředkování práce, na něž se výjimka dle citovaného ustanovení nevztahuje). Bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatelka vykonávala na území ČR závislou práci, ačkoliv udělené vízum typu „D“, resp. povolení k zaměstnání vydané v Polsku bylo omezeno výlučně na území Polska. Stěžovatelka na jeho základě nebyla oprávněna k výkonu zaměstnání v ČR.

[8] Dále NSS poznamenává, že správní vyhoštění není trestní sankcí, ale specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS).

[9] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žalovaný a krajský soud posoudili věc správně, pokud dospěli k závěru, že byly splněny podmínky pro udělení správního vyhoštění stěžovatelce z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[11] Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, který jí byl ustanoven usnesením NSS ze dne 7. 8. 2018. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové

výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. NSS přiznal zástupci odměnu za dva úkony právní služby, které učinil do doby, než byl stěžovatelce ustanoven opatrovníkem, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2×300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Za nahlížení do spisu dne 11. 10. 2018 NSS zástupci žádnou odměnu nepřiznal, neboť tento úkon neměl žádné procesní vyústění. Uvedená částka bude zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. května 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu